

Индијска јога је учење које саветује прилично аскетски начин живота потчињен дисциплини – састоји се у управљању дисањем и у одређеним физичким позама које доводе у стање опуштености које поспешује медитацију у којој се обично примењује мантра или посвећена изрека која човеку помаже да се сконцентрише. Притом јога има духовне (!), и нипошто не само физичке циљеве, као што су достизање телесног здравља и лепоте. Онама који у наше време приступају бављењу сличним стварима се најчешће ништа не сопштава о натприродном већ само о здрављу, о физичком и моралном савршенству. Више од тога, све мистичко и култно се негира. Али се понекад, после извесног времена “напредним”, перспективним и поузданим ученицима открива езотеричко, тајно учење. Међутим, и такав “телесни” ниво јога вежби формира одређене духовне погледе и припрема човека за духовне доживљаје, за које до тада није ни претпостављао да постоје. Већина оних који се баве тим учењем остаје на нивоу егзотичних вежби, хиндуистичког жаргона и свести о свом значају у “космосу”. У тој последњој тачки сконцентрисане су све почетне тачке првобитног посвећивања: свест о сопственој важности је оно што се човеку сугерише, наравно, заједно с обавезном бригом за здравље, као и “љубав према људима” што је праћено учењем о некаквом апстрактном и магловитом “добру” и “моралу”. Међутим за хришћанина “свест о сопственом значају” представља испољавање сатанске гордости која пали и ни у шта претвара сваки добар почетак.

У последње време све популарнија постаје такозвана “хришћанска јога” – покушаји да се методе јоге користе у “хришћанској” медитацији, да се човек

чини “опуштеним, задовољним”, пасивним и “пријемчивим за духовне идеје и утиске”. Они који се њоме баве описују “необично осећање “мира”, “одлично расположење”, “еуфорију” (блаженство), “осећај потпуног здравља”, “задовољство које испуњава тело и душу и подстиче човека на духовни живот”, “лакоћу”, “повишени сензибилитет и подложност откривању личних односа између бога и душе”, “слатосну молитву која обузима читавог човека”, осећај трепетног очекивања додиром “светог духа”, “осећање нарастајуће жеље за правдом, узрастањем, и приближавањем богу” и т.сл. Свако ко схвата природу прелести (духовне заблуде) схватиће да је у овим одступањем од правог пута, скретањем у страну секташких “хришћанских” искустава, чак до паганских: “иста тежња за “светим и божанственим” у осећањима иста човекова отвореност и спремност да буде “усхићен” неким духом, иста тражења не Бога, већ “духовних радости”, иста самоопијеност, које се схвата као “стање благодати”, иста невероватна лакоћа уз коју човек постаје “созерцатељ” или “мистик” и псеудодуховна стања су заједничке особине оних који су пали управо у варљиво мишљење о себи.

Прелести се најчешће подвргавају савремени тражитељи духовних истина који су залутали с пута и препуни су гордости. Напади источњачког мрачњаштва на нас и његов успех много дугују овом лажном мистицизму. А колико су та лажна учења саблажњива за данашњу омладину, нарочито за оне који су користили дроге и којима су слична искуства већ позната.

архимандрит Лазар Абашидзе

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ТРЕЋА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

Мт. 6, 22 - 33, зач. 18; 10, 16 - 22, зач. 36.

Рим. 5, 1 - 10, зач. 88; 2Тим. 2, 1 - 10, зач. 292.

свети вел.муч. Теодор Стратилат

преподобни Јустин Нови Ћелијски НА ТРЕЋУ НЕДЕЉУ ПО ДУХОВИМА

Безброј брига брине човек у овоме свету. Од колевке до гроба брига за бригом, мука за муком, и живот тече. Завршава се на земљи. Шта, крај? Зар је то крај, зар је човек створен само за то да из једне бригае иде у другу, као кроз тунел, и тако непрекидно: тунел до тунела, брига до бригае, мука до муке, гроб до гроба и - смрт! Зар је зато Бог створио човека као најозбиљније биће, као свето биће. И данашње Свето Еванђеље казује нам ту велику тајну, Еванђеље о најглавнијој бризи човековој у овоме свету. Господе, у овоме свету тако је много потреба људских око тела, око одећа. - Све то нека не буде ваша главна брига, те ситне бригае и бригице узео је Бог на Себе. Ко загрева сунце, ко испуњује океан водом? Ко земљу дарује стваралачком силом да она из себе производи толике усева, толике воћке, толике животиње? Ко води даје ту силу да она безбројне рибе производи у себи? Ко? Те брига узео је Господ на Себе. Ко топлоту, ко звезде, ко травице даје; ко ствара кротко и

благо теле, ко ствара дивну ласту, ко брине о њима? Он! Све те бригае узео је на Себе Господ. Није то оставио човеку, мени и теби није оставио да ми стварамо ваздух, да сунце загревамо, да земљу дајемо силу да рађа пшеницу и кукуруз и све остало, да производи краве. Све то није Господ дао ни теби ни мени. Све те бригае узео је на Себе, а теби и мени поставио као главну бригу Царство - Царство Божје и правду Његову. Ето, то је циљ нашег живота, то је главна мета.

Ти немаш право да постављаш себи циљ, јер ниси себе створио. Пошто те је Бог створио, Он ти даје главни циљ. Ниси ти створен да будеш марва за коритом само, ниси ти тело само; тело твоје је пет процента од тебе, а душа твоја је деведесет пет. И теби таквом, теби с неба, Господ је поставио циљ, један циљ: "Ишти најпре Царства Божјег и Правде Његове, а све друго даће ти Господ". За све друго Он брине о теби и око тебе.

Ти си хришћанин, али пази да случајно ниси незнабожац по својим бригама, по својим жеља-

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

ма. Чули сте где данас Господ вели "Не брините у шта ћете се обући, шта ћете јести, шта ћете пити. Све то, вели Спаситељ, незнабошци ишту", и ако ти који се називаш хришћанином будеш бринуо само ту бригу, па ти си незнабожац. Незнабожац си ако бринеш само о јелу, телу и оделу. Пре тога и испред тога, ишти Царство Божје и Правде Његове. Ако хоћеш данас да будеш

хришћанин, бићеш само ако ти Царство Божје, Правда Христова, Истина Христова, Добро Христова, Љубав Христова, Еванђеље Христово - буде данас најглавнија брига. Онда си хришћанин. Без тога, незнабожац си. Није тешко онда препознати себе: ко сам у овоме свету, јесам ли Христов или нисам? Јесам ли хришћанин или нисам? Ето провере..

Старче, да ли хиндуисти постижу извесну самоконтролу, зато што им у томе помаже вежбање јоге?

- Вежбају и вежбају и шта постижу тиме? Православно уздржавање и уопште духовно подвизавање, увек пред собом има виши духовни циљ, а то је светост душе. Њихово сатанистичко овоземаљско вежбање служи за улепшавање тела, врте рукама и ногама као Карађоз[2] од хартије, па дозвољавају да их насамаре неки безумници, да би их исмевали демони. Још као мала деца криве ноге, стављају једну ногу преко једног рамена, другу ногу преко другог рамена и тако се моле. Вежбају тако што сатима ударају шаком по џаку пуном шљунка, све док не постане толико јака да после могу њоме да разбијају камење и даске и тако даље.

Али, за све што кажу да осећају, имају неко објашњење. Пружају, на пример, језик до носа, или га уврћу и гутају, па тако надраже језик, осећају нешто слаткасто и кажу: "То је нектар." Потом прислањају на уши некакве жице и чују "вууу...." музику. Или

стискају очи, па виде звезде! Седе отворених очију на сунцу, па кад их затворе, виде светлост! "Ево, успели смо!" кажу, "видели смо "нестворену светлост!" А онда ђаво каже: "А, хоћете светлост? Даћу вам ја светлост." Па им развије машту и после без стискања очију и без гледања у сунчеву светлост, виде светлост. Ваво често покушава, а да га не призивамо, и нас да превари, па нам приказује светлост и слично, али ми му окрећемо леђа, а шта тек бива када га призиваш! Треба му само још и повод!

- *Значи, старче, ђаво им приређује разне представе!*

- Да, развија им машту до високог степена и после их вара. И неки наши људи одлазе у Индију, Индуси их уче да говоре неке псовке на њиховом језику о Христу и Пресветој Богородици, о светитељима - неки знају да је у питању хуљење, а други не знају и бивају поседнути. После почињу да говоре бесмислене речи. Доспевају у једно неприродно стање, а други, који их гледају са стране, мисле да се налазе у стању не-

какве духовности! Али, то је демонско стање.

преподобни Пајсије Светогорац

БЕСТРАШЋЕ ЗЕН БУДИСТЕ И БЕСТРАШЋЕ ХРИШЋАНИНА

Озен будизму сам писао у својој књизи "Црква и свет на прагу апокалипсе" где сам покушао да покажем принципјелну разлику између тог спекулативног система и хришћанства. Спокојство у зен будизму је спокојство леша који не реагује на оно што би споља могло код њега да изазове раздражљивост. У том стању за будисту не постоји добро и зло, већ само празнина као почетак постојања. Мислим да је ту постојао велики утицај ламаизма, тим пре што је зен будизам настао у Кини, а не у Индији као колевци будизма. Не постоји тишина леша јер се у њему одвија процес распадања, тојест самоуништења. Распадање и деструкција уствари је безгласни крик тела, а не тишина. Зен будиста је очајни самурај који је одлучио да храбро оконча свој живот тако што ће зарити мач у себе. Тај мач уствари је бескрајни цинизам зен будизма у којем чак и смех представља грч због бола. Бестрашће будизма је ослабајање од живота, радост доживљаја сопствене смрти, и то тако као да се човек поделио на два дела од којих један лежи у мртвачком сандуку, а други плеше на поклопцу тог истог сандука.

Бестрашће хришћанина је победа љубави над страстима. То је бестрашће као пуноћа живота. Човек живи у стању илузије. ње-

му се чини да му живот чини лепим дом у којем живи, а то су уствари страсти које му обузимају душу. Но живот чини лепим оно што прелази у вечност. Ако се пажљиво погледамо, видећемо да оно што сматрамо својим уопште није наше, него да је то површно и пролазно. С друге пак стране, оно што је најважније, а то је бесмртни дух, налази се у латентном стању и најчешће и не слутимо да он постоји. Зато спалити оно што нам се чини да је наше значи спалити своје илузије.

Материјализам сматра човека нормалним бићем и притом не осећа стални задах који долази од тог бића. Зен будизам сматра да је живот некакав ћорсокак, тама и безумље и зато моли људе да то схвате и што пре сами себе сахране. Хришћанство сматра да је човек болестан, али му исто тако показује пут који води до излечења. Хришћанство предлаже нови начин живота, другу скалу вредности, другачије оријентире добра и зла од оних по којима је човек живео. Хришћанство је парадоксално у односу на свет. Оно је безумље у очима паганског света. Зато хришћанин треба да умре да би се поново родио. Али та смрт није уништење, него је обнављање.